

Sygn. akt II UK 28/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku J. Z.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Wałbrzychu
o rentę rodzinną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 sierpnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 15 kwietnia 2014 r., sygn. akt III AUa 1048/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni J.Z. zaskarżyła skargą kasacyjną wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 15 kwietnia 2014 r. w sprawie o rentę rodzinną przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Wałbrzychu, opierając skargę kasacyjną na zarzucie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.), polegającego na przyjęciu, że choroba zawodowa nie była współprzyczyną zgonu jej męża W. Z., w sytuacji gdy orzeczeniem I. w S. z dnia 7 września 2011 r. stwierdzono, że „przyczyną wstępną do rozpoznania ostatecznego była choroba płuc (pylica, krzemica), co doprowadziło do niewydolności krążenia i w efekcie zgonu”, a także naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie art. 217 § 1 k.p.c., art. 227 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c., art. 236 k.p.c., art. 241 k.p.c. oraz art. 286 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. poprzez oddalenie wniosków

dowodowych skarżącej o przeprowadzenie dowodu z opinii innych biegłych sądowych pulmonologa i kardiologa Instytutu Medycyny Pracy im. [...] w Ł. w celu stwierdzenia czy pylica płuc pozostaje w związku przyczynowym ze zgonem W.Z.

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do pytania, „czy w przypadku sporządzenia odrębnych opinii przez biegłych lekarzy i zakwestionowania przez stronę treści tych opinii Sąd może oddalić wniosek dowodowy o powołanie opinii Instytutu jako kompleksowej opinii uwzględniającej odrębne ustalenia biegłych, a zatem uzyskać wspólną opinię, która może być zależna od interakcji zachodzącej pomiędzy tymi opiniami?”. W piśmie z dnia 1 października 2014 r. skarżąca stwierdziła ponadto, że skarga jest oczywiście uzasadniona i okoliczność tą należy traktować jako odrębną podstawę wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Pismo to wniosła po upływie terminu do złożenia skargi kasacyjnej, powołując się na wykonanie wezwania Sądu do uzupełnienia braków skargi kasacyjnej, tj. braku uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z ugruntowanego i jednolitego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że nie istnieje możliwość stwierdzenia, że w sprawie występuje zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii prawnej prezentowanej przez skarżącego, a jednocześnie nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego stanowiska (postanowienie SN z dnia 14 maja 2015 r., III PK 3/15, LEX nr 1747849 i powołane tam orzeczenia).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego powszechnie przyjmuje się, że od uznania sądu zależy dopuszczenie dowodu z kolejnych biegłych, ponadto, że sąd nie ma obowiązku dopuszczenia dowodu z kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystana dla strony (przykładowo wyrok SN z dnia 9 stycznia 2012 r., I UK 200/11, LEX nr 1162648 oraz powołane tam orzeczenia; postanowienie SN z dnia 13 listopada 2012 r., III UK 45/12, LEX nr 1648605 oraz powołane tam orzeczenia). Podkreśla się, nadto, że wykazanie

okoliczności uzasadniających powołanie kolejnego biegłego pozostaje w gestii strony, a ta powinna wykazać się niezbędną aktywnością i wykazać błędy, sprzeczności lub inne wady w opiniach biegłych, które dyskwalifikują istniejące opinie, ewentualnie uzasadniają powołanie dodatkowych opinii (wyrok SN z dnia 16 września 2009 r., I UK 102/09, LEX nr 537027). Uwzględniając powyższe stanowisko, problem sformułowany przez skarżącą we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Odnosnie twierdzenia o oczywistej zasadności skargi, uwzględniając moment, w którym pełnomocnik skarżącej powołał się na tą okoliczność, twierdzenie to jest spóźnione. Niezależnie od tego, należy zauważyć, że przesłanki występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz oczywista zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wzajemnie się wykluczają (por. postanowienie SN z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Ponadto, twierdzenie o oczywistej zasadności skargi nie zostało sprecyzowane. Nie została również wykazana oczywistość naruszeń prawa oraz oczywista wadliwość zaskarżonego wyroku.

Ze względu na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.